

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **Oživení, o. s.**, Lublaňská 398/18, 120 00 Praha 2 - Vinohrady, zastoupený Mgr. Petrou Bielinovou, advokátkou se sídlem Praha 6, Muchova 13/232, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2012, č. j. MSK 82251/2012, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 A 97/2012, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích),

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á .**
- II. Navrhovatel **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem ze dne 27. 5. 2013, doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 4. 6. 2013, se žalobce (dále jen „navrhovatel“) domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu podle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, a to vydání rozhodnutí ve věci vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 A 97/2012. V návrhu navrhovatel jako důvod uvedl, že řízení před krajským soudem trvá nepřiměřenou dobu. Již dříve se domáhal u soudu vydání rozhodnutí ve věci, soud mu však sdělil, že dosud vyřizuje žaloby, které mu napadly v roce 2011. Navrhovatel podal žalobu krajskému soudu již v srpnu 2012, poslední úkon ve věci soud učinil v říjnu 2012 a od té doby je ve věci nečinný. Navrhovatel žádá, aby Nejvyšší správní soud určil krajskému soudu lhůtu pro vydání rozhodnutí ve věci.

K návrhu se vyjádřila soudkyně, v jejímž zpravodajství se věc nachází. Uvedla, že v senátě, kam daná věc k vyřízení náleží je evidováno 212 věcí napadlých dříve, než nyní posuzovaná věc a současně přiložila relevantní výtah z rozvrhu práce senátu.

Z předloženého spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že navrhovatel se žalobou ze dne 20. 8. 2012 domáhal zrušení rozhodnutí správního orgánu, týkajícího se poskytování informací.

Krajský soud vyzval žalobce výzvou ze dne 24. 8. 2012 k uhrazení soudního poplatku; k tomu mu stanovil lhůtu 10 dnů. Poté přípisem ze dne 4. 9. 2012 zaslal žalovanému kopii žaloby a vyzval ho, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení této výzvy předložil soudu vyjádření k žalobě a úplný správní spis. Žalovaný požadavky soudu splnil a dne 8. 10. 2012 soudu zaslal spis i své vyjádření k žalobě. Krajský soud pak žalobci přeposlal na vědomí vyjádření žalovaného, na které zástupkyně žalobce reagovala doplněním žaloby – resp. úpravou původního petitu žaloby, které bylo soudu doručeno dne 11. 10. 2012. Dne 27. 5. 2013 podal navrhovatel u krajského soudu nyní projednávaný návrh na určení lhůty pro vydání rozhodnutí tímto soudem.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu není důvodný.

Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, do řízení probíhajícího před soudem.

Při rozhodování o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu může příslušný soud stanovit lhůtu jen k provedení takového procesního úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány (tvrzeny) průtahy. Uvedený závěr vyplývá nejen z ustanovení § 174a odst. 2 věty druhé zákona o soudech a soudcích (označení procesního úkonu, u něhož jsou namítány průtahy, je náležitostí návrhu, bez jejíhož splnění nelze v řízení pokračovat) a z ustanovení § 174a odst. 8 věty první, tohoto zákona (příslušný soud může určit lhůtu k provedení úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány průtahy), ale zejména ze zásady nezávislosti soudů a soudců při projednávání a rozhodování sporů a jiných právních věcí, která nesmí být dotčena tím, že by příslušný soud posuzoval - v rozporu se smyslem (účelem) řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu - nejen otázku určení lhůty k provedení procesního úkonu, ale rovněž to, ve vztahu k jakému procesnímu úkonu nastaly v řízení průtahy.

V řízení podle § 174a zákona o soudech a soudcích tedy Nejvyšší správní soud rozhoduje o návrhu na určení lhůty. Znamená to, že zjistí-li neodůvodněné průtahy v řízení spočívající zejména v tom, že příslušný soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věci se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou, usnesením určí tomuto soudu lhůtu, ve které má úkon učinit, resp. ve které má rozhodnout.

Průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Soud se tak při posuzování oprávněnosti návrhu na

určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům, s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu.

Krajský soud je podle § 56 s. ř. s. povinen zásadně projednávat a rozhodovat věci v pořadí, v jakém mu došly; to neplatí pouze tehdy, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci. Soud tak projednává a rozhoduje přednostně návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon. V tomto případě se navrhovatel domáhá žalobou zrušení rozhodnutí správního orgánu, týkajícího se poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, nejedná se tak o věc, která podléhá režimu přednostního vyřizování podle § 56 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci po posouzení shora uvedeného postupu krajského soudu dospěl k závěru, že návrh není oprávněný, neboť soud nebyl v případě navrhovatele nečinný. Soud, jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, se věci po jejím obdržení řádně zabýval a činil postupně v přiměřené době procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout, a to s přihlédnutím k pořadí, v jakém k němu došla. Nelze tedy konstatovat, že byl ve věci nečinný. Nejvyšší správní soud proto neshledal ve věci průtahy, resp. tvrzenou nečinnost, a proto navrhovatelův návrh podle § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. června 2013

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu